

преоблѣче въ сухи дрѣхи, защото онѣзи на него бѣха мокри отъ изпотяване. Майка му трепна отъ радостъ, защото Митко заговори. — Мамо, искашъ ли и ти да видишъ Царя?

— Искамъ, Митко, но ти си боленъ.

— Сега ми е по-добре, мамо, иди да го видишъ.

Майка му и тя като всѣка българка, никога не виждала Царя, горѣше отъ желание да го зърне. Обичаше много детето си, но другъ пжтъ едва ли ще види Царя.

— Митко, ще ида, мами, нѣма да се бавя, само ще го видя, и веднага ще се затичамъ тука.

И тя излѣзе. Митко това чакаше. Че той не е ли българско дете? Не иска ли и той да види Царя? Стана, но падна отъ слабостъ, пакъ се вдигна, треперящъ облѣче палтото си и obu обувката си. Желанието му да види Царя сякашъ му даде сили, той излѣзе навънъ. Не отиде при всички край селото, но зави по черенъ пжтъ, заобиколи и излѣзе малко предъ другитѣ на шосето, до едни трънки. Никой не го забеляза. Едва се държеше на крака. Клатушката се като пиянъ отъ слабостъ. Но прочитъ му горѣха. Той трепна — зададе се автомобилъ. Въ него само двама пжтници, отпредъ шофьорътъ, а отзадъ Той, Царьтъ, позна го, по картинитѣ го бѣше виждалъ. Автомобилътъ изскимтъ и се закова предъ Митко. Отъ него излѣзе самъ Царьтъ и се приближи до Митко. Сложи ржка на пламналото му чело.

— Момченце, ти си болно, защо си дошло?

— Избѣгахъ отъ кжщи, лежахъ боленъ, искахъ да те видя! — отговори Митко и прочитъ му се напълниха съ сълзи отъ радостъ. Царьтъ го дигна на ржце и го сложи въ автомобиля до себе си. Когато пристигнаха край селото, селянитѣ занѣмѣли видѣха Царя прегърналъ болния Митко. Майка му писна и се втурна къмъ автомобиля.

— Мите, чеденце, ти ли си?

— Госпожо, пазете добре болното си дете! Голѣмата му любовъ къмъ мене стопли моето сърдце! — каза